

Šest kilometrů za čtyřia dvacet hodin

Šest kilometrů za čtyřia dvacet hodin.

Ano: pátek 14:15 střeoevropského času počátek. Ano: sobota 14:15 střeoevropského času vysvobození. Ale začalo to už v úterý večer, kdy mne navštívil soused Pipík s prázdným žejdlíkem, že by si dal pivo. Bylo okolo desáté večer, když uspal kloučka Eliáše. Jelikož ví, že mám neustále v lednici pivo, tak si to dovoluje, ale na druhou stranu mu rád naliji, neb vedeme hovory skvostné, odborné, potažmo pak zbytečné, ale přesto důležité.

U druhého půllitru, kdy já měl čtvrtý, se osmělil a vytvořil nabídku. Lezlo to z něj jak ze střízlivého Pipíka. Nalil jsem tedy třetí půllitr a po třech houževnatých locích to z něj vylezlo. Vím, že to myslel dobře, ale zná mne, jako notorického lenocha: „Pojedeš s námi s Eliášem na čundr?“ Trochu jsem zavzpomínal na svůj adolescentní věk a zamyslel se. S rodiči jsme v dětství i mé pubertě neustále někam chodili po horách a výletech a s kamarády posléze na čundry. „Pustí tě z práce?“ dolil Pipík oleje do ohně mé hrdosti, odpověděl jsem zcela neohroženě: „Zeptám se Dáši a uvidíme.“ Měl jsem totiž o dvě piva navíc. (5 piv = sebevědomí na 110 procent.)

Je ráno, středa. (Sebevědomí na standardu: „co jsem to slíbil

za kravinu?“). Něco okolo desáté s nejistotou mého rozhodnutí jsem zašel do kanceláře produkce, že bych se nějak tak zeptal. No, slíbil jsem to, a tak mi přišlo dobré se zeptat a doufal jsem v negativní odpověď. „Dášeňko, mohl bych...?“ „V pátek budou studia připravená, něco bude potřeba?“, ptá se produkční, má nadřizená. „Asi ne“ odvětil jsem vlastně zklamán. Ona mi to, pochopíte, dovolila! Ale stále jsem doufal, že přijde nějaké velká změna a má žádost bude zrušena. Nic!

Je čtvrtek a já stále doufám. Jsem v práci a pluji po červené chodbě jako pulec sem a tam, doufaje. Zdravím šéfa Peterku, zda mi to nezakáže. „Ahoj Karle.“ A čekám na nějakou nepříznivou informaci. „Ahoj,“ řekl Karel a usmál se na mne. Propadl jsem zoufalství. Ale ještě jsem to nevzdával.

Pátek, poslední naděje

Ve čtvrtek večer, když přišel Pipík na výslech, jsem musel přiznat, že mi přiznali 1 den dovolené. Ale podmínil jsem to posledním stéblem tonoucího: „Ráno ještě zajedu do práce: „Neboj hned brzo, na desátou.“ Pipík doufal, že bude ten jeho předškolní kluk mít poslední školkové prázdniny zpestřeny

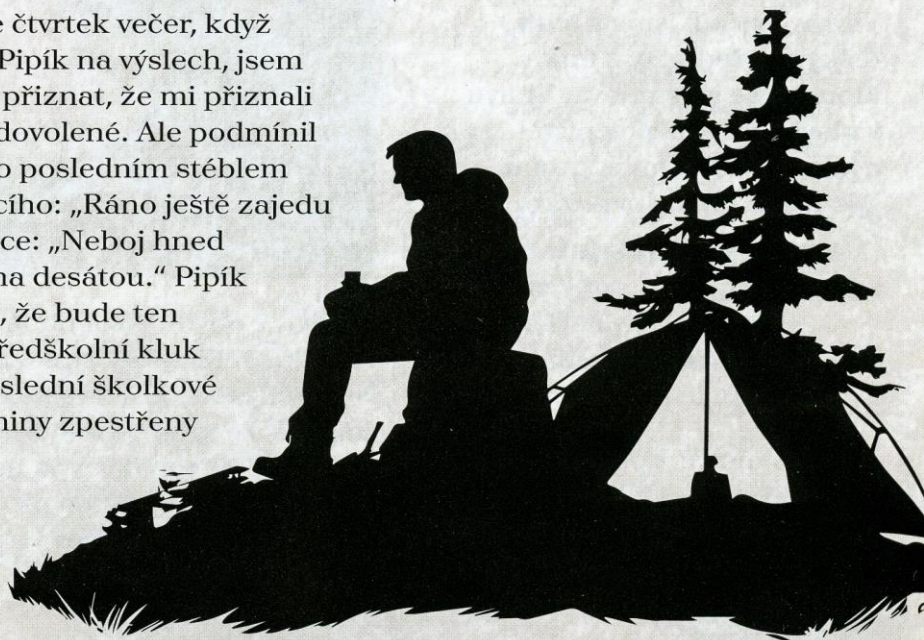
o ‚strejdu‘ souseda HyPulíka.

Je pátek, brzy ráno. 10:00. Dodělávám nějaké ty nedodělky z minulého dne a čekám. Nic. A nakonec se obětuji a jdu za Dášeňkou a říkám: „Tak, že bych jel na ten čundr?“ Odpovědí bylo usměvavé „Jo, jed!, odpočiň si!“

Odjel jsem tedy domů. Je 11:20 a Dášeňka mi volá: „Už jsi odjel?“ „Ne, Pipíka zaměstnala redaktorka.“ (I když měl dovolenou celý týden.) „Já bych potřebovala ještě něco stříhnout.“ Ano, pustil jsem se na dálku do práce, ale již jsem byl zcela rozhodnut se kousnout a jet na ten čundr! Prostě to dám, když už jsem to slíbil a okolnosti mi to nezakázaly. Je mi to dáno. Má práce na dálku končila přibližně jako Pipíkova.

Je pátek 14:15

Našel jsem spací pytel. Já tušil, kde zhruba bude, ale to víte, na čundru či dovolené jsem

byl naposledy před, odhaduji, 25 lety. Při hledání spacáku jsem našel futrál od kytary a nenapadlo mne nic zbyšlejšího, než, že vezmu na čundr i kytaru. Hloupost nápadu mi došla ve chvíli, kdy jsme zaparkovali a zjistili, kolik zbytečných krámů s sebou neseme. Důležitá piva se rozumně umístila do zbytečného stanu a zbytečné kytary. Ale stačilo by vzít zbytečný futrál, jakýkoli a pivo by bydlelo. Těch 400 metrů z parkoviště by bylo daleko snazších bez těch zbytečností. Ale to jsme ještě nevěděli a nepoznali.

Příchod na nějaké místo a pára z nás

Největší „uff“ udělal Pipík, když odnesl z parkoviště k vodě batoh, stan, naplněný dvěma lahváči, ale i pitím pro kloučka, potažmo dalšími prostředky na údržbu šestiletého kluka. I když jsme si řekli, že jdeme na „prasáka“, ten malej nějakou tu údržbu přeci jen potřebuje.

Druhý „uff“ jsem udělal já. Když jsem položil batoh se zbytečnostmi. Třeba dlouhé kalhoty, mikina, náhradní boty... No, a pak ta kytara, co ztěžkla o dva lahváče.

Ocitli jsme se kousek od Vltavy. Praštili jsme s těmi těžkými předměty a tatka kloučka se jal studovat Vltavu v plavkách. Klouček pištěl a já na přístavním pontonu zjistil, jak je to tam hezké.

To jsem ale netušil, co bude dál.

Náhodní známí, záchrana.

400 metrů z parkoviště a připadal jsem si jak galejník. Táhneme tolik zbytečných věcí... Byli jsme vybaveni na

standardní čundr. Klouček piští ve studené vodě a opodál si nás všimnou lidé. „Kluci, kam jdete?“ Došlo k seznámení. Mají tam hned u Vltavy baráček, nevím, jak to nazvat, chaloupku s pergolou a gaučem, udírnou a velikým ohništěm.

„Chceme jet parníkem.“ Hlásí Pipík. „Jó, to je Karel, on když sem připluje, tak zajde na kafčo a pak zase pluje nazpátek, ale toho už dneska nestihnete.“ „No, my tady někde přespíme a ráno vyrazíme.“ Oznamil Pipík. Já měl prvního lahváče v sobě a Pipík také. Čekal nás druhý a poslední a teplý lahváč. „Nedáte si točený?“ Ozval se zatím dosti neznámý, ale očividně kamarádský člověk. „Jo!“ ozvalo se spontánně. A už jsme seděli pod pergolou na gauči.

Jsem Hynek, Petr, Pepa, Ondra. A to je Eliáš. Jde do první třídy. Jsme si tak podali ruce a za

chvilku z obydlí vyšla pubertanda Nikolka. A tak jsme se seznámili. Nechtěli jsme otravovat, ale stalo se, že krom piva donesli i úctyhodnou pěti litrovou flašku Morgana. Kluci udělali pro pyromana Elíška super vatru a Elíšek pak usnul jak mimi. Já a

Pipík po buřtových slavnostech, Morganu a ochutnávce domácí slivovice jsme taktéž odpadli do hajan. Né tedy, že bychom odešli někam, jen jsme se zhroutilí na tom gauči pod pergolou.

Ráno moudřejší večera

Ráno bylo nadstandardně úžasné. Původní plán byl, že vstaneme v sedm hodin. Jenže hoteliéři nás nechali ve vší slušnosti dospat. Sedmá neklapla. První jsem se vzbudil já a rekognoskoval terén. Pipík na druhé straně gauče a pod ním spokojeně chrupkal na karimatce ve žlutém spacáku jeho synek. Ale zapalování HyPulíkovy cigarety a můj ranní zdravý kašel probudil i Pipíka. „Kde mám synka?“ ohlížel se zmateně a bázlivě. „Koukni dolů.“ Velím mu již zorientován. I Pipík našel kloučka obaleného žlutí spacáku. Najednou se z baráčku vyloupili i naši hostitelé. Usměvavý Péta, usměvavý Ondra a i Nikolka přišla pozdravit vetřelce.

Co si dáte? Zeptal se někdo z hostitelů. „Mlíčko!“ ozval se čerstvě vzbuzený klouček. „Kafe?“ zazněla druhá otázka a tak se stalo, že jsme byli obslouženi jako v superhotelu někde na Floridě: Mlíčko, káva turek a ranní pivo točené. Normálně ranní pivo nemohu, neb mám nějaké ty zásady. Ale byl jsem přeci na čundru. A kluci nám večer dali do ledničky ty teplé lahváče na cestu.

Roučně výlet

Po zmírnění kocoviny ranním alkoholickým nápojem jsem se stal zcela nakloněn výletu za parníkem a nadšen, jak se bude klouček bavit. Jak jsem již předeslal, sedmá ranní se nepovedla. Takže se nepovedl ani odchod a tušení,

že to za dvě hodky dáme, se vytratilo během pár minut.

Prostě jsme vyrazili s nadějí, že těch 8 kilometrů zvládneme za dvě hodiny. To Pipík, přednosta výpravy pochopil záhy, že to asi nevyjde. Klouček neuběhne jeho vytyčený cíl a navíc si soused uvědomil, že s sebou vzal životem opotřebovaného HyPulíka. Ale jelikož jsme už vyšli, vůdce výpravy prohlásil, že dojdeme alespoň k Taterům. A pak se uvidí. Neustále sršel optimismem, zatímco jeho podřadní, HyPulík a Eliáš, umdlávali.

Příroda krásná, šli jsme okolo Vltavy po stezce Svatojánských proudů a bylo to fajn. Tak tři kilometry. Dolů, nahoru, kořeny, bázeň z nečekaného pádu z výšky do řeky... Byla to cesta dlouhá a ač Elišek již začal kňourat, já v duchu, ale mlčky, také. Ta cesta nebyla procházka, byla to fuška. Ale i tatínek si začal uvědomovat, že nemá s sebou dítě, ale dvě. Po šesti kilometrech jsme dorazili na ‚Ztracenku‘. Správně se to jmenuje ‚Ztracená naděje‘. Jak výstižné! Ano tam Pipík ztratil poslední naději.

Karel ujet

Po šesti kilometrech, na Ztracence, jsem posadil zadek na lavičku a přemýšlel, jak

by bylo hezky v práci. Pipík už také tušil, že je zle. Eliáš lehnul. Já funěl na lavičce.

V tu chvíli projel okolo lodí Karel. Karel, ujel! Prostě se nepovedlo. Ale je to Pipík odhodlaný, a tak nás začal přemlouvát, že jen kousek a budeme v hospodě U Taterů a že tam budem za chvíli. Já tušil, že to kousek není, ale jako zkušený děd jsem zahlásil: „Elíku jdeme, za pár metrů jsme tam“. A Eliáš se důvěřivě zvedl a v tu chvíli jsem se stal vedoucím výpravy já! První, co nás čekalo, byl krpál lesem do kopce. Funěl jsem víc, než dítě, ale byl jsem nad míru statečný.

„Ještě padesát metrů!“ hlásím, abych kloučkovi dodal odvahu do kopce. V tu chvíli jsem ale netušil, jak je svět nádherný.

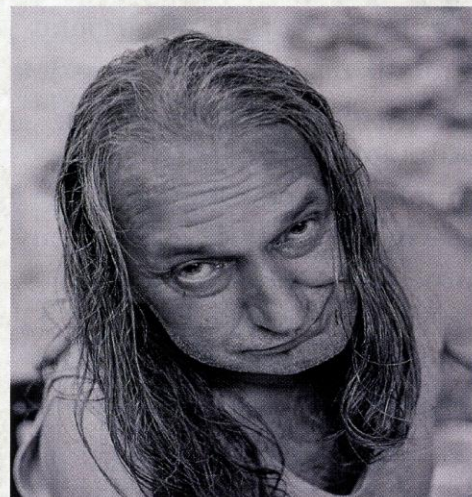
Padesát metrů a Mercedes

Fakt jsem kloučkovi nekecal a za padesát metrů jsem objevil Mercedes a u něj chlapíka. Začalo pršet. Říkám Pipíkovi: „Doběhni tam, ať nás odveze do té hospody!“ Chlapíkovi se nechtělo. Vymlouval se, že čeká na kamaráda. Ale zoufalý Pipík a fotr dvou dětí ve stáří šest a

skoro šede jej ukecal. Zase se stal vedoucím expedice Pipík.

Je sobota 14:15

Najednou jsme v hospodě. Dáváme si nudlačku polívku a utopence a klouček chroustá sýrovou pizzu.

Orgasmus, nebo-li vyvrcholení

Orgasmem nemyslím nic erotického. Vyvrcholení jest pouze pocitem. Tak, tatko, dojdi pro auto.“ Pipík tvrdil, že je to 800 metrů. Jak se ale mylil. Nebylo mi ho totiž vůbec líto. Bylo to velmi vzrušující, jak se mylil. Ale nakonec dopravil obě unavené děti, Eliáše a HyPulíka, bezpečně domů.

Závěrem bych podotkl: Je úterý a furt mne bolí lýtka. Můj táta, konzultant přes turistiku, se mi směje. V práci se mi smějou, ale Dáša ví, že kdybych měl příště nápad, že čundr, dostanu zákaz, kdybych naléhal, najdou mi práci, a kdybych ještě furt chtěl, máme tam v práci svalovce Dana. A když bude nouze, zabezpečí mi bezpečí v nemocnici. Budu šťasten.

Tak bacha na čundry, moji milí čtenáři! Varuje váš HyPulík

